

■ Stel uit Groessen verliest de

Wonen op

Gevangen zitten ze. In hun zelf gecreëerde paradijsje. Komt door de A15. Hoelang dat nog zo is? „We hebben geen idee. Het hangt als een soort van zwaard van Damocles boven ons. Wonen we straks echt op steenworp afstand van een heel drukke snelweg of kunnen we weg?“

Wout Dusseldorp
Groessen

Theo van Haaren heeft het gevoel dat hij geen kans op kan. Waarom? Hij woont werkelijk in een prachtig huis, omringd met oprijlaan en rianten tuinen.

Toch vindt hij het leven vandaag nog uitgeleefd door de overheid. Met plezier wonen in hun huis in Groessen doet Theo en zijn vrouw Ingrid al een hele tijd niet meer. „Dan sta je in de moerasen en denk je waarom zou ik hier nog worden gaan wonen? Want doe ik dit nog voor?“

Het heeft alles te maken met de A15. Specifiek het doornikken van die snelweg naar de A15. Al jaren wordt erover gesproken. „Sinds 1991 al“, zegt Theo. „Dus ook toen wij in aan de woning kochten wisten we dat men daarmee bezig was.“

Welk kochten ze de verslagen boerderij met ruim twee hectare meter grond aan de Schiedersdijk. „We zagen dat we er iets moois van konden maken. Een plek om onze kinderen op te laten groeien, maar ook als een mooie pensioen. Verkoop als de kinderen uit huis zijn en dan wat kleiner terugkopen.“

Over de komst van de A15 dachten de twee in die tijd echt niet na. „Ook omdat er absoluut niets concreets op tafel lag. De weg kon nog op verschillende plekken komen. De kans dat hij vlak langs deze woning zou gaan lopen was net zo groot als dat hij bij Zilvermar kwam te liggen.“

Rechtszaken

De laatste jaren is dat beeld veranderd. Naamloze de plannen concreter werden, kwam de snelweg steeds dichterbij het huis van Theo en Ingrid. Het enige dat men kon, was duidelijkheid. Milieudieproberen de kans van de weg nauwkeurig te geven. Meerdere milieudieproberen zijn er al over geweest. Inmiddels ligt de doorontwikkeling van de A15 bij de hoogste rechter van het land. „Maar ook die laatste weten nog geen besluit te kunnen nemen, dus duurt het weer maanden langer voor wij duidelijkheid hebben.“ De woning verkopen zit er volgens het stel niet in. „Wie wil die kopen, als je weet dat er straks een snelweg langs het huis loopt“, vraagt Ingrid zich af.

Zie problemen het daaronder niet

rens. Te meer omdat er ook al ruim vier jaar met omgevingsprocedures loopt. „De overheid wil een kleine 500 vierkante meter grond hebben“, vertelt Theo terwijl hij de brief van Koning Willem-Alexander in een veldt de velden opvoert.

„Dit is de brief van omgevingsprocedures“, vertelt Theo. „Het is een brief waarin je meedebestemt wat er op de grond wordt opgevoert.“ Het is een brief waarin je meedebestemt wat er op de grond wordt opgevoert. De hoofdruimte is een stuk minder plezierig. „De brief is een beetje, doe er een kleine schadevergoeding bij en dat is het“, zegt Theo. Om hoeveel geld het gaat, vertelt hij niet.

Omverbidde

Op een halfjaar (zie hieronder, ook op het kaartje) is te zien wat de omverbidde bereikt voor Theo en Ingrid. De oprijlaan en een hoek van hun perceel moeten eigendom worden van de staat. Ze zijn er nog tegen aan het procederen. Al jaren. „Maar we komen geen stuk verder. De overheid is onoverbidde. We hebben ze meerdere keren gezegd: koop dan alles op. Maar nu, het geld is op ingang.“

We hebben vaker gezegd: koop dan alles. Maar nee, het geld is op, zeggen ze

— Theo van Haaren

Rijkswaterstaat bevestigt dat de woning niet gekocht gaat worden. „Alle woningen die binnen het traject vallen, zijn al aangekocht“, laat een woordvoerder schriftelijk weten. „Wij kunnen waardenlijst zijn van een woning. Voor deze vorm van schade kan compensatie aanvragen worden.“

De waardelijst wordt door de overheid zelf onderzocht, zegt Theo. „Het acht staat met wat we zien. Twee maanden duurt het uiteindelijk voor we het tussentijdse krijgen. Om de waarde te bepalen hadden ze moeten van vergoedbare huizen in een straat van 15 kilometer rond Groessen komen.“

„Je kunt je voorstellen dat we heel verbaasd opkijken naar een inwoners in Wijchen in het rapport zagen staan. Dat ligt toch echt wel een stukje verder dan 15 kilometer van Groessen“, zegt Ingrid. „Maar als je van Groessen,

oprijlaan en stukje grond aan A15 en blijft met de rest zitten

50 meter van de snelweg

Als besloten wordt dat de A15 doorgetrokken mag worden, dan staat de woning van Theo en Ingrid duidelijk vlak naast de weg. De woning opkopen doet de overheid niet, want hij staat net ver genoeg van de weg af.

Als huis van Ingrid en Theo van Haaren. De A15 komt ongeveer 50 meter van hun huis te liggen. (© Rijkswaterstaat)

Groenwijk maakt dan kan het wel zo'n beetje.“

Volgens het stel kan het zien hoe de overheid erin staat. „Wij kunnen het niet zoveel schelen. We zijn maar een klein, klein gezin. Dit is David tegen Goliath. We hebben ondertussen al flink wat geld uitgegeven aan rechtszaken. Onze voorkeuring is niet onoverbidde. Wij kunnen het niet openen tegen de schik van het Rijk.“

Geen geluidscherm

Daarnaast staat het huis, zo staat in de stukken, ver genoeg van de toekomstige snelweg af. „Onderaan 30 meter, gemeen ver van het hart van de weg“, zegt Ingrid. „Daarom kunnen we ook niet in aanmerking voor een geluidscherm of extra isolatie van de gevels. Een aarden wal van 1 meter, vinder komt er ook.“

In dat opzicht heeft het stel gelukkig flink wat beter voor al. Daar wordt de weg verduikt, aangelegd en heeft er een soort dekvel op te liggen. „Maar dat de overheid het wel heeft gebouwd. Voor ons een naderige keuze. Hierdoor is de weg iets korter te verduiken waardoor wij niet buiten de uitloopgrens vallen“, zegt Ingrid. Terwijl ze kopten volgten het

stel toch echt de enige oplossing is. „We hoeven hier echt niet rijk van te worden, maar het kan toch niet zo zijn dat wij nu met de gebroken peren zitten omdat de overheid graag deze snelweg wil bouwen? Als ik mijn geld vergoed of terugkopen had, dan had je me echt niet hoeven klagen. Maar nu bepaalt de overheid over ons geluk en hebben wij geen enkele inpraak.“

Het knaagt aan ze. Ze voelen zich genaid. „We hebben altijd het gevoel gehad dat de overheid het goed met ons voor had. Misschien waren we te goedgelovig. We hebben ze allemaal op bezoek gehad. Hooggeplaatste mensen van de overheid, de burgemeester, toen het maar op. Ze brennen ons aan, snappen dat we het moeilijk hebben en cluizen af met, we kunnen er niet zoveel aan doen.“

'Koop ons uit'

Om hulp roepen is voor Theo en Ingrid hun laatste mogelijkheid. „Je moet misschien met omgevingsprocedures zijn die zien dat de recht niet kan. Koop ons uit. Wij staan op met onoverbidde en gaan er meer naar toe. En gaat geen dag voorbij dat we er niet mee bezig zijn. Gaan we ook een leven verlaten“, besluit Theo.